

III. MESED SÛRESİ

Mekke döneminin henüz başlarında, Fâtıha sûresinden sonra indirilmiştir. İlk nazil olan sûreler arasında yer almaktadır. Adını, son kelimesi olan ve “Hurma lifinden bükülmüş ip, urgan, kalın h alat” anlamına gelen “Mesed” kelimesinden almıştır. Tebbet ve Leheb adlarıyla da bilinen sûre, 5 ayettir.

Ebû Leheb, Peygamber’in öz amcası ydı. Fakat sahip olduğu güç ve servetiyle kibre kapılarak İslâm çağrısını reddetmişti. Başından beri Peygambere şiddetli muhâlefet göstermiş ve onun çağrısının insanlara ulaşmaması için elinden geleni yapmıştı. Allah katında üstünlük ölçüsünün mal ve servet değil, ahlâk ve erdemlilik olduğunu ifâde eden İslâm prensibi, onun bu dine düşman olmasının en büyük sebebiydi. Ebû Leheb’in, İslâm’a düşmanlıkta kendisinden hiç de geri kalmayan Ümmü Cemil adında bir karısı vardı. Mekke “sosyet esinin” en parlak simalarından biri olan ve Peygambere duyduğu kin ve öfke yüzünden onun evinin önüne ve

geçtiği yollara dikenler atacak derecede azgınlaşan bu kadın, ayrıca, mücevherlerle süslü değerli bir kolyesini Müslümanlara karşı savaşta kullanılmak üzere Kureyş ordusuna hibe etmişti.

H z. Peygamber, yakınlarını açıkça uyarma görevini (26. Şuarâ: 214) alınca, Kâbe'nin h emen yanındaki Safâ tepesine çıkıp her kabîleyi ismi ile çağırarak şöyle seslendi: “Size ‘Şu dağın ark asında düşman askerleri saldırmak üzere bekliyor!’ desem bana inanır mıydınız?” Onlar da “Evet!” diye cevap verdiler, “Çünkü sen hiçbir z aman yalan söylemezsin!” Bunun üzerine Peygamber, “O hâlde, sizi kıyâmet ve âhiret gerçeği ile uyarıyorum!” deyince, dinleyiciler arasında bulunan Ebû Leheb, “Yazıklar olsun sana, bizi bunun için mi buraya topladın!” diyerek yerden taş-toprak almış, H z. Peygamber’e atarak yüz çevirip gitmişti. Kısa bir süre sonra, bu sûre nazil oldu.

Rahman ve Rahim olan Allah’ın Adıyla!

Beni yoktan var edip üstün yeteneklerle donatan

ve kulluk göreviyle yeryüzüne göderen sonsuz şefkat ve merhamet sahibi yüce Rabb'imın adıyla, O'nun verdiği güç ve yetkiye dayanarak ve yalnızca O'nun adına okuyor, söylüyorum:

1. Ebu Leheb'in elleri kırılsın ve kendisi kahrolup gitsin; **zaten** kopkoyu bir inkâr bataklığına saplanarak **kahroldu ya!**

2. Ne o güvendiği malı ve **serveti kurtarabildi onu** o korkunç âkıbetten, **ne de** diğer **kazandıkları.**

3. İşlediği günahlardan dolayı, alevli bir ateşe girecektir o!

4. Bir zamanlar lâf getirip götüren ve Peygamberin yoluna dikenler taşıyan karısı da, yaptıklarına uygun bir ceza olarak, kendilerini yakacak **odunları sırtına yüklenmiş olarak** kocasına eşlik edecek.

5. Hem de gerdanında, —dillere destan kolyesi yerine— hurma liflerinden örülmüş kalın

bir halat olduđu hâlde!